

хора, поети, писатели, еснафи. А най-тъпият и най-долният министър стана. Щастието му про-работи. Пък аз не им завиждам, ами даже се радвам. На поетите книжките чета, на докторите — фирмите, а на министра — изявлени-ята. Имам така някаква естествена нужда от разни вопросы и вопросчета. Това ми е недо-статъкът и от него страдам. И понеже ме е страх собствено мнение да си съставя, да не би погрешно да излезе, аз се ползувам от мне-нието на другите. И пак за глупав не минавам. Пък и жените не презирам. Напротив — обичам ги, и тъй, създам съм си навик, да ги гледам по улицата и грозните и хубавите — без раз-лика, У всички има нещо интересно, нещо което привлича. И от модите се възхищавам. Пък ми харесва и туй у жените, гдето се червят, пудрят, ноктите си боядисват, изобщо гдето се докар-ват, гдето се стремят да се харесват.

А? Нали е хубаво това? Аз го намирам за хубаво. Приятно ме дразни. Не съм лице-мер да твърдя противното.

Бях решил даже да се ожена, защото се влюбих. И каква любов? Игра. Прелестна игра, без ах, без ох. Срещу моята квартира на про-зореца открих една красавица, ластовица. Завър-тахме театро̀то. Изпълни ми се душата с ра-дост, с песен, с пролет, с цветя.

Добре, но моят недостатък. за който ти казах, ме изяде. Боях се от собствено мнение